

Hồi 455**Mệnh trung chú định**

Hướng Vũ Điền mục quang quay sang Thiên huyết, một hồi lâu không nói gì, sau đó khốn khó lắm mới lên tiếng được: “Không ngờ là thật? Đó là Phá toái hư không?”.

Yến Phi hiểu cảm nhận của y. Hướng Vũ Điền lúc này vừa mừng vừa sợ, có hưng phấn, cũng có hụt hẫng, tâm tình mâu thuẫn đến cực đoan.

Làm cho y mừng chính là “Phá toái hư không” là có thật, sợ là vì bị uy lực của “Phá Toái Hư Không” hù dọa, Thiên huyết trước mắt là năng lực hoàn toàn tuyệt đối vượt khỏi nhân loại, giống như một người leo lên đỉnh núi, đến lúc leo đến mức sức cùng lực kiệt, phát hiện đỉnh núi thật sự còn chót vót bên trên, không có cách nào lên tới được.

Hướng Vũ Điền mặt không còn một hột máu, quay sang nhìn Yến Phi. Không cần y nói lời nào, Yến Phi cũng biết y muốn hỏi cái gì, thốt: “Truyền thuyết có liên quan đến Tam bội, ghi nhận trong ‘Thái Bình Động Cự kinh’, đề cập tới bí mật của Tam bội, không những chỉ ra Tam bội hợp nhất sẽ mở Tiên môn, hiện ra lối vào ăn thông tới Động thiên phúc địa, còn ghi rõ phương pháp tìm kiếm Tam bội, sự phụ của Tôn Ân hủy diệt ‘Thái Bình Động Cự kinh’, sau đó y theo cách tìm được Tam bội, nhưng tốn sức cả đời vẫn không có cách nào làm cho Tam bội hợp nhất. Cho nên Tam bội sau khi ông ta tạ thế đã trở thành bảo bối con gái ông ta cùng các đồ đệ tranh đoạt. Hướng huynh còn nghĩ Tam bội là đồ chơi gạt người của Đạo môn không?”.

Hướng Vũ Điền trầm giọng hỏi: “Lúc tiếng nổ lớn xảy ra, ngươi và Tôn Ân có mặt ở đây?”.

Yến Phi đáp: “Bọn ta lúc đó ở gần trọng tâm Thiên huyết, tiếng nổ tổng bọn ta ra ngoài Thiên huyết, đều bị trọng thương”.

Hướng Vũ Điền thở ra một hơi, chợt hồi phục lại vẻ bình thường: “Hảo tiểu tử! Xém chút đã bị ngươi gạt”.

Yến Phi thầm giật mình, không những hiểu Hướng Vũ Điền tại sao lại nghĩ chàng đang nói láo, còn biết mình đã sơ suất một then chốt trọng yếu, hiện tại đã được Hướng Vũ Điền đề tỉnh.

Yến Phi thâm hưng phấn: “Sau khi Tam bội hợp nhất, đất trời bị hãm vào bóng tối tuyệt đối vô biên bát ngát, mình lại có thể nhìn thấy rõ tình huống hợp bích quỹ dị, năng lượng của hai luồng ánh sáng cao muôn trượng đan thất ràng rịt, sau đó vụt thu rút lại thành một điểm, vào giây phút đó, ta cảm ứng được điểm đó có tồn tại một không môn có thể cho phép một người xuyên vượt, mà bên kia Tiên môn đó tồn tại một không gian kỳ dị khôn cùng, không có giới hạn. Lúc ta đang do dự có nên đi qua Tiên môn xem xem bên kia thật ra là Động thiên phúc địa hay là Tu la địa ngục thì tiếng nổ đã phát ra. Khi ta hồi phục lại thần trí, liền thấy cảnh trạng mà Hướng huynh đang thấy. Hướng huynh vẫn đang hoài nghi ta gạt người sao?”.

Hướng Vũ Điền thân người khẽ run lên, bần thần ngây ngốc, phải một hồi sau mới nói: “Tôn Ân đã bỏ lỡ cơ hội tốt, lão không phải một mục tìm cơ hội đi tìm phá không mà đi sao?”.

Yến Phi thâm kinh ngạc, chàng tuy không ngừng giải đáp nghi vấn cho Hướng Vũ Điền, nhưng cũng đồng thời được ích lợi, được tiểu tử thông minh kia không ngừng gây cảm hứng, giúp chàng có thể thêm một bước nắm bắt bí mật “Phá toái hư không”.

Chàng nói: “Vấn đề đó tốt hơn hết là để Tôn Ân hồi đáp, đối với ta mà nói, lúc đó ta có cảm giác không nhúc nhích được, có lẽ là vì ta kinh hãi quá độ, hoặc Tam bội hợp nhất sản sinh ra một thứ lực lượng khắc chế ta, bây giờ ta hồi tưởng lại, vẫn khó phân giải rõ ràng”.

Hướng Vũ Điền nhíu mày trầm tư, lại hỏi: “Vụ nổ kinh hồn như vậy, Yến huynh và Tôn Ân sao có thể sống sót được?”.

Yến Phi một mực che giấu chuyện Ni Huệ Huy lúc đó cũng có mặt tại trường, vì không muốn thi thể dưới mồ bị quấy nhiễu. Với tính cách của Hướng Vũ Điền, nếu biết chỗ chôn, nói không chừng có thể sẽ quật mồ lên để chứng thực tình huống bùng nổ. Chuyện Yến Phi tiết lộ đã hoàn toàn thu hút tâm thần của Hướng Vũ Điền, không còn hứng thú để ý tới chuyện gì khác nữa.

Yến Phi thốt: “Điều này có dính líu tới công pháp của ta và Tôn Ân, miễn cưỡng có thể nói như vậy, là lực lượng của Tam bội hợp nhất có chỗ tương khắc với bọn ta, cũng có chỗ tương sinh, không phải hoàn toàn là lực lượng phá hoại và hủy diệt. Đối với lai lịch căn cội của Thiên huyết, ta có thể nói bao nhiêu vậy thôi, còn có phải là sự thật hay không, để Hướng huynh tự có phán đoán!”.

Hướng Vũ Điền cười khở: “Đây nào có thể là chuyện bịa đặt? Hướng hồ ta giờ ‘Đạo Tâm Chúng Ma đại pháp’ cũng có thể lộ ra. Đổi lại tiểu đệ là Yến huynh, đại khái cũng có

thể sống còn, bởi ta đã kết Ma chủng, bất quá vẫn phải bỏ lỡ cơ hội trời ban nhất thời đó, bởi Ma chủng của ta còn chưa thành khí. Ài! Từ sự thể hội của bản thân ta, có thể biết Yến huynh và Tôn Ân đã kết Nội Đan trong truyền thuyết của Đạo gia, khác đường mà cùng công hiệu với Ma chủng của ta”.

Yến Phi lòng tràn dâng bão sóng, thầm nghĩ nếu không phải dưới tình huống đặc thù này, đừng hòng Hường Vũ Điền tiết lộ bí mật Ma chủng, điều này đại biểu “Phá toái hư không” có thể thông thấu quá công pháp khác nhau mà đạt được, tình huống này đối với chàng có hiệu quả mở mắt làm sáng tỏ rất nhiều việc.

Hường Vũ Điền thở dài: “Đã là như vậy, ngươi và Tôn Ân còn phải đánh gì nữa?”.

Yến Phi gật đầu: “Đích xác không phải đánh gì nữa, nhưng vẫn tranh đấu không ngừng, mục tiêu đương nhiên cũng là ‘Phá toái hư không’, ta chỉ nói được bao nhiêu thôi, Hường huynh có phải vẫn dút khoát muốn giết ta không?”.

Hường Vũ Điền thò tay ra đằng sau, nắm chặt chuôi kiếm, từ từ đáp: “Yến huynh chịu nói ra bí mật Thiên huyết, là một hảo ý, làm cho ta cảm kích phi thường. Ài! Yến huynh lời khuyên muốn ta buông bỏ can qua lại có kết quả phản ngược không? Làm cho ta càng muốn hồi phục lại tự do, phóng tay làm chuyện của mình. Chỉ có giết ngươi, ta mới có thể không còn bị trói buộc, không cần gánh món nợ sư môn thiếu Bí tộc, quyết chiến của ta và ngươi đã định rồi, Yến huynh đừng trách ta, có trách thì trách ông trời đi!”.

Hường Vũ Điền vọt mình lên.

oOo

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh đang ngủ bị gọi dậy, phụng mệnh đi gặp Thác Bạt Khuê.

Thác Bạt Khuê thần tình nghiêm túc ngồi ở một góc đại đường, sau khi hai người chia nhau ngồi hai bên, mới điềm đạm thốt: “Ta ngày mai muốn kéo rốc đi truy bắt Bí nhân”.

Hai người đều cảm thấy ngạc nhiên, hồi sáng sớm Thác Bạt Khuê đã chuẩn bị lấy tĩnh chế động, không vì sự gây hấn của Bí nhân mà lao sư động chúng, bây giờ lại đột nhiên cải biến chủ ý, hơn nữa lại cấp thiết đến mức không đợi được tới rạng sáng, làm cho ai ai cũng cảm thấy nghi hoặc.

Hai người biết tính tình của y, nhất thời đều không dám nói.

Thác Bạt Khuê chợt cười lên, nói một cách cõi mở: “Các ngươi nhất định nghĩ ta đã điên rồi”.

Từ sau khi Bí nhân liên miên tập kích, bọn họ đã rất lâu rồi không thấy Thác Bạt Khuê bộ dạng vui vẻ cõi mở như vậy, hai người người nhìn ta ta nhìn người, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thác Bạt Khuê ung dung thốt: “Ta vừa gặp đặc sứ Thác Bạt Nghi sai đến truyền tin từ Biên Hoang Tập, được một tin trọng yếu vô cùng”.

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh nghe vậy tinh thần phấn chấn, biết tin này nhất định không phải tầm thường, nếu không, với sự thâm trầm lãnh tính của Thác Bạt Khuê, không thể nào lập tức triệu tập bọn họ đến gặp. Đồng thời thấp thoáng cảm thấy y không phải thật sự muốn kéo rốc đi tìm bắt Bí nhân, bởi chuyện đó đâu có hữu hiệu.

Thác Bạt Khuê trầm ngâm.

Hai người càng cảm thấy kỳ quái, tin tức gì mà làm cho Tổng Bi Phong phải suy tư toan tính rồi mới có thể nói ra?

Thác Bạt Khuê thốt: “Lời ta nói ra ngay bây giờ, chỉ cho phép các ngươi và Trương Cồn biết, người khác đều phải che giấu hết”.

Hai người gật đầu đáp ứng, lòng càng nghi hoặc.

Thác Bạt Khuê thốt: “Tin tức Biên Hoang truyền đến, giúp cho ta nắm bắt được đại kế chiến lược toàn diện của Mộ Dung Thùy, trước tiên y phái người phong tỏa Bắc Dĩnh khẩu, cắt đứt liên hệ giữa bọn ta và Biên Hoang Tập, sau đó lại tập trung lực lượng đả kích bọn ta. Hừ! Thủ đoạn của Mộ Dung Thùy quả là ghê gớm, chỉ là không nghĩ tới ta có thể nắm bắt chuyện cơ mật nhất của y. Sự bại vong của y đã định rồi”.

Hai người nghe vậy đều óc mù mờ. Trên sự thật cũng khó trách bọn họ, hiện tại mạng lưới tình báo của Thác Bạt tộc đã bị Bí nhân quấy rối phá hoại, lọt vào trạng thái nửa tê liệt, nào khác gì mất đi sự linh mãnh tai mắt. Biên Hoang Tập hiển nhiên là khu vực càng không kham được, tại sao khơi khơi lại là tin từ Biên Hoang Tập truyền đến có thể giúp Thác Bạt Khuê nắm bắt tình báo tác chiến cơ mật của Mộ Dung Thùy? Hai người tựa như trăm ngàn mỗi ngờ vực không hiểu nổi.

Thác Bạt Khuê thốt: “Chuyện Bắc Dĩnh khẩu để Hoang nhân tự giải quyết, ta tin chắc Hoang nhân có bản lĩnh đó, các ngươi trong vài ngày sẽ nhận được tin mừng”.

Trương tôn Đạo Sinh ngạc nhiên: “Bọn tôi? Tộc chủ phải đi đâu à?”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ đáp: “Bọn ta nói từ từ đã, trước hết nói đến thủ đoạn của Mộ Dung Thùy. Mộ Dung Thùy lần này nhắm chủ lực trên mình bọn ta, một mặt sai sử Bí nhân đến kèm chế bọn ta, thừa cơ chấn chỉnh tay chân, nghỉ ngơi dưỡng sức, đợi mùa xuân năm tới ủa đến; mặt khác sách động Hách Liên Bột Bột, lợi dụng sự tiện lợi Thống Vạn gần sát Thịnh Lạc, đột tập Thịnh Lạc vẫn còn đang trùng kiến, hủy diệt căn cội của bọn ta, cô lập vây hãm bọn ta trong Trường Thành. Nếu gian mưu của y hoàn thành, bọn ta chỉ còn nước chờ bị mổ xẻ”.

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh đồng thời biến sắc, càng cảm thấy kinh ngạc.

Thôi Hoành nhin không được hỏi: “Mộ Dung Thùy sách động Hách Liên Bột Bột chắc là chuyện bí mật đến cực đoan, hai phe đều sẽ tận lực bảo mật, bởi tiết lộ ra là mất linh liên, tin tức càng không thể nào truyền đến Biên Hoang Tập đường xá đã bị người Yên phong tỏa, bên trong có gian trá gì không?”.

Trương tôn Đạo Sinh gật đầu đồng ý.

Thác Bạt Khuê hiển hiện nụ cười cao thâm khó lường: “Tin này chính xác trăm ngàn lần, các ngươi không cần hoài nghi, chỗ đẹp mắt nhất là cả Mộ Dung Thùy lẫn Hách Liên Bột Bột đều không biết bọn ta đã nắm được chuyện này, cho nên cuộc đột tập của Hách Liên Bột Bột sẽ biến thành tìm chết, ta còn sẽ tìm cách làm cho Hách Liên Bột Bột nghĩ Mộ Dung Thùy bày kế hại gã, Mộ Dung Thùy và Hách Liên Bột Bột vĩnh viễn không có cách nào hợp tác nữa. Khà! Quả là đẹp mắt quá”.

Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh đưa mắt nhìn nhau, nói không nên lời.

Thác Bạt Khuê thấy vậy, mỉm cười thốt: “Các ngươi phải tuyệt đối tín nhiệm phán đoán và quyết định của ta. Ngày mai bọn ta giả như kéo rốc truy bắt Bí nhân, ép bọn chúng thụt lùi trốn tránh, sau đó ta sẽ thống lãnh hai ngàn binh tinh nhuệ lên quay lại Thịnh Lạc, chỉ cần có thể qua mắt được Bí nhân, thắng lợi sẽ nằm trong tay bọn ta”.

Thôi Hoành định nói lại thôi.

Thác Bạt Khuê ung dung thốt: “Rất mau chóng các ngươi sẽ biết quyết định của ta là đúng. Hách Liên Bột Bột để ta xử lý, các ngươi chỉ cần giữ vững Bình Thành và Nhạn Môn, bình tĩnh chờ đợi Yên Phi đến, có Yên Phi xuất thủ, vấn đề Bí nhân sẽ giải quyết ổn thỏa, chuyện còn lại là trận quyết chiến giữa bọn ta và Mộ Dung Thùy xem thiên hạ thuộc về ai. Đối với quyết định của ta, các ngươi không thể nào có một chút xíu hoài nghi, nếu không chỉ làm hỏng chuyện. Rõ chứ?”.

Lời nói của y thấu lộ niềm tự tin mãnh liệt không gì so sánh được, càng có dấu chỉ, quyết tâm và sức lây nhiễm to tát chưa từng thấy. Thôi Hoành và Trương tôn Đạo Sinh lớn tiếng nhận lệnh.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>